

se mi, zaradi mene sem lahko tudi predsednik, ne morem se pa izgubiti v vsem tem, kakor se pravzaprav nikdar nisem, tudi ko sem bil v največjem dreku, to mi je zdaj jasno, že ves čas sem gospodar sveta, le da se je moja vsemogoča moč spremenila, nič več ni mlahava, mokra vreča, zdaj se meni gospođujoča vseenost odloča za eksplozivno dejavnost in jaz ji želim veliko uspeha.

Majda
Kne

Pesmi

HODI PO SOBI

kako se smeh pozna na čelu, je v tri tone ovit, v utopljenem popoldnevu. tiho vstaja, meri razdalje med cvetjem, sadjem in kipi. višino in težo. zagrinja okna in zapira vrata. trave in orehi so blizu. ljubi sliko mehko vstajajočega dneva, sporočila na stenah, obrne se, se spominja. kostanji se kotalijo po bregu, zaslanja si oči, jezero zaledeneva, gre v borovje, ničesar ne zavrže.

morje pa škropi do najvišjega stolpa trdnjave. celo noč je svetlo. zbudi se. mesto je oblezel polž. skale so gladke, golobi ga čakajo na stopnicah, do okna stopi, plešejo okrog posejanih njiv.

RDEČA TARČA
NA RAVNINI

nasmehnila se je in zdaj je kdaj pa kdaj
slišati, kje hodi. še enkrat okrog jezera,
po vseh klancih. skale so nizko, sklanja se,
se plazi, prebere, in si zapomni. nekdo pove
zgodbo nekoga, ki ga ne pozna. zgodba obkroži
svet. poje, kako poje!, z glavo vznak. je to
še tuja zgodba?

zameri, da ne vidiš grmovja ob poti, da si
belo oblečen v panonskih močvirjih. od daleč
te vidijo in se naučijo pravih besed.
streljajo prepelice. sonce se je razlilo po
ravnini in nič se ne premakne.

JUŽNO
OD MESTA

in nasloni roke na kolena in prsti počivajo.
ko je veter močnejši, verige rožljajo, stegne
roko in skozi pogleda deklica, postrani, ne
sliši se, da gre drugam. v klobuku prinese
večerjo, vino in vodo, ure se iztečejo in vsi
lahko zaspijo. kam je šla naša obiskovalka,
kdaj nas bo zbudila, ali jo bomo sprejeli
nezadovoljni, bo morala spet iti? pa vem, komu
se smehljaš. in komaj je videti, kdo je spet
v gozdu, in kateri gozd je. težko se je odločiti,
da je jesen in da celo noč kaplja jabolčnik
in da kdo pripoveduje zgodbe o vojskah. ravno
polje, jelše ob vodi, steza do cerkve. skoči
izza stebra in smeh odmeva.

RISANJE
ZEMLJEVIDOV

z nekoliko odprtimi usti, v ne prisilnem presenečenju
ali začudenju. dekle in fant se držita
za roke in se smejeta nekomu naslednjemu ali
nikomur, med predmeti v neredu. breg zelene reke je
skalnat, asfalt okrog secesijskega spomenika je
star in moker od dežja. prste ene roke ima kot da
drži cigareto. nagnjena je k vratom in se zelo
smeje, sicer pa stoji na prstih, lebdi, raste, vzleta,
visi, stoji, na tilniku ima sončno liso, na vrtu,
med lila rožami, v kotu širokega stopnišča, za

bleščečo okroglo skulpturo, na kamniti obali v motni vodi s knjigo v naročju obrnjena h katedrali, gotski.

kozarci prazni in pomiti stojijo ob steni na robu mize položaj je znan kot sobni ali popoldanski nasmeš prihaja z vseh strani. stavki so odsekani.

VOŽNJA nosi velika rjava sončna očala, še vedno kadi in se pripravlja k fotografiranju. fotografira me. oblačila in okolica se izrazito skladajo. prevladujejo odtenki sive.

še svetlejši dan, celo z bledim soncem, z rumeno travo. pot v hrib je skrita za velikanskim spomenikom, še bolj stran, za zelenim drevjem je stara stavba, velika in veličastna, grad. pred gradom je zapadel dež.

ali je intimnost s prikaznijo naslednje osebe in z vstopom v zaprt prostor večja ali manjša? na sliki na steni je še naslednja oseba,

PERORISBA ne pa žive oči, čeprav vodene, še manj nagubano čelo.
ROKE in grize svojo roko. videti je kakor človek,
S TAKTIRKO pa vendar tudi ne. videti jo je, kako skoraj nanjo sveti sonce in rastlinje je še drugo kakor praprot, še mah in grmičevje, deblo bukve in nekaj listov, rumenih, s soncem presijanih, telo je v živahnem polprofilu, roka je od sonca bela in skoraj stopljena, druga kakor da trga del noge pod kolonom, od tam trga sončno liso, se praska, igra harmoniko!

zelenje zgine, nastane precej bledega neba, cesta, ob cesti prah, pesek, kamenje, ograja, tovornjak, cesta je prazna, naslikana, hiša je kvadratasta in z rdečo streho.

OSEBA
V ZGODOVINI
IN POLETJU

oseba samo na zelo prvi videz zanemarja kronologijo. ne pa tudi prostora. podobe so skoraj precizno razvrščene v tri glavne oddelke, enega še čisto svežega in neustaljenega, v mnogo podskupin. ena sama podoba je padla ven. doživljala je nekaj časa svojevrstno zgodovino. njena zdajšnja osamljenost je morda posledica. vednost o njej ima vsaj tri stopnje, morda še več, verjetno še več, ampak tri že od vsega začetka.

oseba je zelenkasta zaradi praproti in pasje trave, ki raste okrog nje, zaradi dreves, ki so gotovo gosta in zelena nad njo in skozi pride samo zelena svetloba. zaradi blede kože, ki se kar brž navzame zelenega. večji del osebe je videti nag in je videti utopljen v starem močvirju in že dolgo mrtev in gnil,

Uroš
Kalčič

Avala

Znano je, da se večkrat, vsevečkrat znajdem sredi hudih dilemskih situacij in homatij in da se takrat še posebej silno zanašam na tisto, čemur rečemo tudi še *življenje*. Tako, recimo, kadar stoji ugleden pisatelj socialno labilen in srčnega razbijanja pred obloženim pladnjem čokoladnih bonbonov, zelenih bankovcev ali rjava-vega lonca medu, da ga kar se da nizko zamika posegat pod šipo tja noter v pult krast sebi v posladek in

družbi v zelje. Takrat tudi nekako takole premišljuje, medtem ko mu desnica drhti v žepu, samo da je vse skupaj dokaj bolj pametno, kot se bo tukaj bralo: Se spleča? Je vredno? Rentabilno? Se mar obrestuje kako, če zdajle hotno sežem po odtujenem mi artiklu, da me zalotijo kot beba sredi skrumbe nedoletnega otroka, brez dokumentov v listnici, mi zbobnajo